

Nouă vieți

O mână care mă mângâia dumnezeiește pe cap m-a trezit. Am rămas cu ochii închiși, încercând să savurez cât mai mult acest răsfăț. Era o senzație divină, parcă toate grijile lumii fuseseră șterse cu un simplu gest de afecțiune. Mâna aceea avea o căldură blândă, iar degetele alunecau încet prin blana mea, ca o adiere de primăvară. Era atât de bine, încât cred că am ațipit din nou, plutind între două lumi.

Nu știu cât am dormit, dar când m-am trezit din nou, părea că nimerisem într-un adevărat vacarm. Oamenii vorbeau în jurul meu în același timp, vocile lor se suprapuneau într-un haos de sunete și nu înțelegeam prea bine ce se întâmpla. Mi-am ciulit urechile, încercând să disting sensul din zgomotul copleșitor. Apoi am auzit ceva foarte clar:

– Tati, tati, te rog frumos! Te rog, te rog! O să fiu cea mai cuminte! Te rog, tati!

Vocea era subțire, rugătoare, plină de speranță. Era glasul unei fetițe care își dorea ceva din tot sufletul.

– Buburuza mea, să nu te superi! Tati te iubește foarte mult și ți-ar lua orice, dar asta chiar nu se poate.

– De ce?

– Știi bine că mama ta are alergie la pisici!

M-am ridicat brusc în fund, cu o expresie șocată, de parcă m-ar fi lovit un trăsnet. La naiba! Am ratat și reîncarnarea asta!

Nu era prima dată când păteam așa ceva. Într-o viață anterioară, eram o pisică de rasă, adoptată de o doamnă sofisticată care îmi cumpăra gulere cu pietre false și mă ducea la

coafor felin. A fost groaznic! În altă viață, trăiam pe o navă pescărească, unde mă hrăneau doar cu pește crud și mă udam mereu. Și acum, tocmai când credeam că am nimerit într-o casă caldă, cu un copil iubitor care mă mângâia ca pe un mic zeu, aflu că mama e alergică.

Am oftat adânc și m-am ghemuit pe locul meu preferat, în colțul unui fotoliu moale. Copila mă privea cu ochi umezi, iar lacrimile i se adunau în colțurile genelor. Simțeam că-mi vine să torc doar pentru ea, dar și că trebuie să-mi fac bagajele imaginare și să plec mai departe.

– Nu putem să-l ținem măcar până mâine? Poate o să-i treacă lui mami alergiile...

Tatăl a zâmbit trist și s-a apropiat de mine. Mi-a întins mâna cu o oarecare ezitare, ca și cum i-ar fi fost teamă că sunt prea fragil pentru un astfel de gest. M-a luat ușor în brațe și m-a dus spre ușă. Vântul de afară aducea miros de toamnă, de frunze uscate și de începuturi sfârșite prea devreme.

Pe drum, în brațele lui, am închis ochii și am început să mă gândesc: de ce nu pot avea și eu o viață liniștită? Una simplă, fără complicații, fără alergii umane, fără nave pescărești și gulere cu sclipici. Poate că a noua viață va fi mai bună.

Când am ajuns la adăpost, m-au pus din nou în cușcă. Zgomotul metalic al zăvorului m-a făcut să tresar. M-am întins pe păturica mea, obosit. În jur, alte pisici torceau, altele plângeau. Viața la adăpost era o așteptare continuă. O loterie.